

mij dat het conformistische 'afspraken is afspraak' tamelijk effectief ingeprent heeft gekregen. Al is het alleen maar omdat ik alles in het werk zal stellen om straf te vermijden. De angst voor de spreekwoordelijke tik zit diep verankerd in mij. Als ik dan nog ergens invloed op heb, wil ik haar daar tenminste voor behoeden. Juist haar. Ze heeft al genoeg meegemaakt in haar jonge leven. In het diep menselijke plezier-pijnprincipe geven zij en ik beiden voorrang aan een tegenovergestelde zijde van de polariteit. Of zijn het twee kanten van dezelfde medaille? Zij gaat voor plezier. Ik voor het vermijden van pijn. Haar pijn. En die van mij.

lets te snel zegt ze: 'Ja, om half één geloof ik.' Nu was ik vroeger weliswaar geen ster in sommen maken, maar het lijkt erop alsof ze zichzelf hiermee te rijk rekent. Ik beloof haar na te kijken wanneer ze weer op school moet zijn en beëindig het gesprek voor de tweede keer. Dankbaar voor de schone taak check ik de beschikbare roosterapp. Mijn voorgevoel blijkt te kloppen: kwart over elf. Ik deel het minder heugelijke nieuws via een geschreven berichtje en kan het niet laten om haar toch nog op het hart te drukken dat ze wel op tijd weg moet fietsen uit de stad. Ondertussen probeer ik mij voor te bereiden op een afspraak voor een potentiële samenwerking. Aangestoken door het plezierpaard van mijn kind wil ik ook op pad.

De straat op. Het gaat niet van harte. Mijn plezierpaard valt vooraleerst terug op strakke teugels. Het angstpaard is aan zet. *Hold your horses.*

Dit denkbeeldige beest neemt op wezenlijke momenten groteske vormen aan. Een erfenis van toen. Na een onrustige autorit naar mijn afspraak krijg ik, zesenvierzig zenuwslopende minuten later, op mijn plek van bestemming, haar verlossende antwoord op mijn berichtje: 'Oké.' Punt.

Als we elkaar aan het einde van de middag thuis ontmoeten, vertelt ze dat haar vriendin en zij die ochtend nog twee vriendinnen hebben opgetrommeld. Die cheeseburger om half negen 's ochtends was bovendien heerlijk. Zij is thuis. En helemaal oké. Ik ook. Geloof ik.

'Als de tocht niet meer voert naar de plaats waar alles weer goed komt, wat houdt haar gaande?' Volgens Anna Enquist is dat: 'Het plezierpaard lijf dat geen halt verstaat.' Al lig ik ondertussen met mijn snufferd op de straatstenen tot het fresco verbleekt, maar hé, het plezierpaard van mijn kind houdt mij gaande. Mijn eigen angstpaard houdt mij vooralsnog van de straat. Het wordt hoog tijd om de teugels af en toe te laten vieren. Zodat ook mijn plezierpaard vrij spel krijgt. 🐾